

Hoofdstuk 1

De cirkel van licht was er de oorzaak van dat haar hart oversloeg, haar adem stokte en ze zich bewust werd van haar omgeving. Ze nam gas terug en staarde een ogenblik naar de zon, die als een bleek gezicht met een lichtende kring eromheen aan de kleurloze hemel stond. Toen begon het te sneeuwen. Mollige feeën van suikergoed, ballerina's van kristal zweefden door de lucht, en ze wist dat dit iets goeds voorspelde – dat wist ze gewoon.

De kiezels in de berm van de snelweg knerpten onder haar banden toen ze haar auto aan de kant zette. Nadat ze de kap van haar cabriolet had laten terugklappen, hield ze haar hoofd enigszins achterover om naar de vlokken te kijken die als motten uit een reuzencocon uit de lucht vielen.

Alessi hield haar gezicht stil om de ijskoude vederlichte kusjes op haar huid en haren in ontvangst te nemen. Doordat er een auto voorbij zoefde, begonnen de ballerina's heftig rond te tolleren. Ze probeerde met een vinger in de lucht hun bewegingen na te bootsen, maar liet haar hand al snel weer in haar schoot vallen en lachte. Waar was ze mee bezig? Wie ging er nu aan de kant van de snelweg zitten toekijken hoe haar auto zich vulde met sneeuw?

Ze keek nog een keer naar het zonlicht dat door de dikke laag bewolking heen drong. De cirkel van licht was verdwenen. Zo'n cirkel hield nooit stand, maar het bleef een wonderbaarlijk verschijnsel. De verwondering die ze er zoals altijd bij voelde, bleef haar bij toen ze het dak van de auto dichtschoof en de snelweg weer opreed.

Ze had voor het eerst zo'n lichtkring waargenomen toen ze zeven jaar oud was; haar vader was toen al drie jaar overleden. Haar moeder had verschillende baantjes aangenomen en na schooltijd hielp Alessi haar bij haar werk. Ze maakten schoon bij mensen die heel veel dingen hadden waar je niet aan mocht komen. Daarnaast vulden ze drie avonden per week vakken in een reformwinkel.

De andere avonden waren ze thuis, maar dan was haar moeder vaak te moe om veel werk te maken van het avondeten.

Op de avond dat zij de lichtcirkel zag, had Alessi geprotesteerd toen ze weer een kant-en-klaarmaaltijd voorgezet kreeg. Haar moeder had daarop iets uit een la gehaald. 'Wat heb ik hier? Nou?'

Het waren de linnen servetten die ze voor drie cent per stuk bij het Leger des Heils hadden gekocht.

Haar moeder zei: 'Het fijne linnengoed van de koningin van Seba'.

Moeder was dol op die koningin. Ze zei altijd dat zij ooit net zo zouden leven als de koningin van Seba. Maar Alessi had genoeg van spaghetti uit blik.

De ogen van haar moeder lichtten op. 'Deze servetten werden het land uit gesmokkeld door heel slimme musjes. Die brachten ze naar de koningin van sprookjesland voor de feestmaaltijd die zij had laten bereiden.'

Tja, aan de koningin van sprookjesland kon Alessi geen weerstand bieden. Een verhaal over twee koninklijke personen moest bovendien wel heel bijzonder zijn. 'Als ze van de koningin van sprookjesland waren, hoe zijn ze dan hier terechtgekomen?'

'Dat snap je toch zeker wel?' zei moeder. 'Het was een cadeau.'

'Maar we hebben ze gekocht bij –'

'Boze kabouters hadden ze gestolen van de boodschapper uit sprookjesland en ze daar bij het Leger des Heils op de plank achtergelaten. Maar doordat het wonderservetten zijn, trokken ze onze aandacht en zorgden ze ervoor dat wij doorkregen dat ze bedoeld waren als een geschenk voor ons. Zoiets snap je meteen wanneer je een hart hebt dat openstaat voor wonderen.'

Alessi's hart stond wijdopen toen haar moeder de spaghetti uit het blik op haar bord lepelde. 'En dit,' zei ze, 'is ambrozijn uit sprookjesland.'

Op dat moment zag ze rond het hoofd van haar moeder een cirkel van licht die haar goudblonde haar in vuur en vlam zette. Alessi's mond viel open. Doordat moeder zich naar voren boog om haar eigen bord vol te scheppen, zette de lamp achter haar de hele kamer in het licht. Toch had Alessi die lichtcirkel daarnet echt gezien.

Nog nagenietend van de herinnering gaf Alessi wat meer gas om een vrachtwagen met een houten laadbak, gevuld met rubberban-

den, te passeren. De chauffeur toeterde en zwaaide toen ze langsreed. De Mustang had die uitwerking op mensen. De auto was het mooiste wat ze ooit had gekregen. Dat was ook een dag met een gouden randje geweest – de dag dat ze achttien was geworden.

‘Een Mustang? Voor mij?’ De cabriolet deed denken aan een appel met een donker laagje glazuur eromheen, zoals hij daar met zijn karamelkleurige leren stoelen op de rondlopende oprijlaan stond.

‘Omdat je er nu voortaan alleen voor staat, kun je niet buiten een auto,’ zei haar oom, die zich kennelijk verplicht had gevoeld een nobel gebaar te maken. Tante Carrie liet haar gebruikelijke tand-pastaglimlach zien.

‘Allebei heel hartelijk bedankt. Moet ik nu maar... zal ik dan nu maar gewoon mijn boeltje pakken en vertrekken?’ Ze had eigenlijk willen gaan studeren, heimelijk zelfs gehoopt dat oom Bob de studie zou willen betalen. Maar dit was de realiteit. ‘Ik weet echt niet hoe ik jullie moet bedanken. Voor alles. Dat jullie me in huis hebben genomen en...’

‘Less... je bent het enige kind van mijn zuster.’ Ogenblikkelijk werden de ogen van haar tante vochtig.

Oom Bob knikte. Zoals zij daar met hun twee kinderen voor hun in zonlicht badend huis in Palm Beach stonden, straalden ze beslist licht uit. Cirkels van licht. Ze zwaaide ten afscheid naar het modelgezin en wist nu al dat ze geen spoor zou achterlaten in hun leven nadat zij was weggegaan, net zomin als van een mes een afdruk achterblijft in een jellypudding.

Nu, drie en een half jaar later, glansde de verf van haar auto nog steeds, was het leer van de stoelen nog even zacht als de onderbuik van een puppy en was ze aangekomen in een plaats waar het twee en een halve week voor kerst sneeuwde. De sneeuwvlokken dwarrelden om de Mustang heen, terwijl de zon schuilging achter grauwe wolken. Eerst een oplichtende kring rond de zon en nu sneeuw. Ja, er ging beslist iets goeds gebeuren.

Het oranje lampje van de benzinemeter op het dashboard begon te knippen. De tank was nog maar voor een achtste deel gevuld; daar kwam ze niet ver meer mee. Op de weg voor haar zag ze alleen maar sneeuw, geen enkele andere auto, maar ze wist dat ergens achter haar nog de mannen met de vrachtwagen vol banden

reden, mocht ze echt in nood raken. Ze hoefde maar één stopplaats tegen te komen, maar dan natuurlijk wel een met een benzine-station.

Omdat het harder begon te sneeuwen, ging ze langzamer rijden. De naald van de benzinemeter stond bijna op leeg. Ze liet de ruitenwissers sneller werken. Toen dook er eindelijk een bord op dat aangaf dat ze een afslag naderde. Tenminste, dat nam ze aan, want de sneeuw maakte de woorden onleesbaar en bedekte praktisch helemaal de vertrouwde symbolen voor eten en benzine. In hetzelfde tempo als haar richtingaanwijzer knipperde, tikte ze met haar vingertoppen op het stuurwiel terwijl ze voorzichtig vanaf de snelweg de omhooglopende weg naar een kruispunt opreed. Haar maag rammelde.

Ze was gewend maaltijden over te slaan, maar de sneeuw had beelden opgeroepen van warme aardappelpuree met smeltende klontjes boter, gehaktbrood en jus, en chocolademelk met slagroom erdoorheen geroerd. De laatste keer dat ze fatsoenlijk had gegeten, was met Thanksgiving geweest. Toen was ze zich in een cafetaria te buiten gegaan aan gevulde kalkoen. Haar maag verkrampte. Deze keer moest ze de autorit toch maar onderbreken om iets te eten.

Ze speurde de weg voor haar af. Had je hier wel zoiets als een eetgelegenheid? Ze hoopte het van harte. Op het bord aan het einde van de afrit waren ook slechts de helft van enkele letters en een pijl naar rechts zichtbaar geweest. Er stonden hier meer bomen: coniferen, pijnbomen en aan weerskanten van de weg ook loofbomen. De nu kale takken van die laatste bomen vormden één groot netwerk. Een eindje verderop langs de afwisselend op- en aflopende weg zag ze een bord waarop de tekst wel leesbaar was doordat het niet pal in de wind stond. *Charity*, stond erop, 6 km.

Een lichtcirkel, sneeuw en nu heette het plaatsje dat ze naderde ook nog *Charity* – menslievendheid. Hoeveel duidelijker kon het nog worden? Alessi reed *Charity* binnen en nam vluchtig notitie van de eerste gebouwen: een hondenkennel, een ijzerwarenhandel en een kleine supermarkt.

Verder had je er een kleine brandweerkazerne met ernaast in één houten gebouw een postkantoor, het gemeentehuis en de sociale dienst. Bij het stopbord stonden dicht op elkaar cadeaushop

Hawkeye, boekhandel Bennet en Molls cafetaria. Aan haar rechterhand een biljartgelegenheid en er schuin tegenover een benzinstation annex videotheek. Kon je in zo'n omgeving een wonder verwachten? Nee, dat was niet waarschijnlijk, maar nadat je een kring van licht om de zon had gezien, kon je toch ook niet minder verwachten?

Ze stopte bij de benzinepomp en stapte uit. Het sneeuwde lekker door, maar minder onstuimig dan daarnet. Leunend op het autoportier keek ze de kant uit waar ze zojuist vandaan was gekomen. Er stonden in die straat wel een paar auto's geparkeerd, maar er kwam er niet een haar kant uit. Slechts één man had zich buiten in de sneeuw gewaagd; hij haalde een krant uit de bak die voor de kleine supermarkt stond.

Dit had ze nog niet eerder meegemaakt, dat een tafereel kil aandeed en toch hartverwarmend was. Doordat alle richels en daken bedekt waren met vlokken schuimige sneeuw, moest zij een moment aan de oceaan denken. Maar mild kon je het weer hier niet noemen en je had er ook geen bonte paradijsvogels, bougainvillea's en wuivend groen varenblad. Dat had ze allemaal ver achter zich gelaten. Toch dacht ze onwillekeurig dat de wereld er met kerst zo uit hoorde te zien. Geen roze flamingo's met guirlandes om hun nek, met lampjes versierde palmbomen of kerstmannen in zwembroek.

Ze huiverde. Haar tweedehands gekochte katoenen truitje stelde niet veel voor en haar gympen werden nat. Ze moest uit een van de tassen in haar kofferbak haar jas zien op te duikelen, maar eerst wilde ze nog even van de kou genieten. Op de stank van benzine na was de lucht hier zo verfrissend en kreeg ze er zoveel energie van, dat ze er bijna duizelig van werd. Haar hart sloeg voor de zoveelste keer over. Ze probeerde met haar tong een sneeuwvlok op te vangen, maar de vlokken gingen steeds op het laatste moment net een andere kant op. Toen gaf ze het maar op, sloeg haar armen om zich heen en bekeek de laatste paar gebouwen.

Het dorps huis van Charity, bakkerij Maple Tree en kapsalon Princess. Helemaal aan het eind van die straat kon ze nog net een gebouw zien staan dat op een kerk leek, en op de kruising bij de supermarkt had je Granny's Trunk, een winkel met deels tweedehands kleding en snuisterijen. Het was vast leuk om daar even rond te neuzen, maar ze kon het maar beter doen met wat ze in haar

grote draagtassen bij zich had: korte broeken en topjes, een extra spijkerbroek, sokken, sandalen – en, hoopte ze, dat groene jack waarvan de rits kapot was. Ze wist alleen niet meer wat ze ermee gedaan had. De laatste keer dat ze haar boeltje had gepakt, was ze zo chagrijnig geweest, dat ze dat jack best eens weggegooid zou kunnen hebben. Misschien moest ze toch maar even die kledingwinkel binnenlopen.

Ze wilde het hele tafereel in haar geheugen prenten. Misschien was dit haar eerste blik op dé plek – ja, dat zou heel goed kunnen. Die gedachte vond ze hartverwarmend, zoals ze het ook al warm kreeg bij het vooruitzicht dat ze zo dadelijk in het cafetaria iets te eten voorgezet zou krijgen. Troostrijk vond ze het hele tafereel, als een plaatje uit een kinderboek dat *Charity's Schat* zou moeten heten, bedacht ze. Ze was in een sprookjesverhaal terechtgekomen en ze wenste dat haar moeder dit ook had kunnen meemaken.

De benzinepomp tingelde. Ze hing het vulpistool terug en draaide de dop weer op haar benzinetank. Terwijl ze nog een keer door de ouderwetse straat van Charity keek, probeerde ze het sprookjesachtige eraan in zich op te nemen, haar hart open te houden en in te zien wat voor geschenk dit was. Huiverend reikte ze langs het openstaande portier en haalde twee bankbiljetten uit haar portemonnee.

Met de hand met geld in de oksel van haar andere arm geduwd liep ze snel het benzinestation binnen. De man achter de toonbank glimlachte en kwam van zijn krukje af. Hij was heel lang en smal in de schouders. 'U had ook hierbinnen kunnen wachten tot uw tank vol was.'

'Weet ik. Maar omdat ik nog nooit in de sneeuw had gestaan...'

'Nog nooit?'

Ze schudde haar hoofd. 'Nee, echt nog nooit.'

'Dan was dat de reden dat u zo...'. Hij stak zijn tong uit. '... een vlok probeerde op te vangen.'

'Dat hebt u gezien?' Ze lachte.

'Volgens mij hebben we dat allemaal wel eens geprobeerd. Maar je moet niet te snel bewegen, want dan blaas je ze weg.'

'O, zit dat zo.'

'Met echt natte sneeuw gaat het makkelijker. Dan zijn de vlokken zwaarder.' Hij sloeg een bedrag aan op de kassa. 'Dat is voor de

benzine. Kan ik u verder nog ergens mee van dienst zijn?’

Ze keek rond, naar de planken met motorolie en auto-onderdelen, de rekken met lekkernijen en diverse andere dingen, naar de muur achterin met rijen uitgestalde video’s. Tussen dit alles hing een vitrine met oude foto’s en souvenirs uit de filmwereld. ‘Wat is dat allemaal?’ Ze liep naar de vitrine.

‘O, gewoon, een hobby.’ Hij kwam bij haar staan. ‘Die foto met handtekening is me bijzonder dierbaar.’ Clark Gable in de rol van de levenslustige Rhett Butler.

‘Verkoopt u ze?’

‘Nee, ik hou ze voor mezelf.’ Hij stopte zijn handen in zijn zakken.

Humphrey Bogart hing erin, en Yvette Mimieux, een poster van een cabaretfestival, een Charlie Chaplinpop en een aanplakbiljet met daarop alle vijf acteurs uit *The Wizard of Oz*, Toto inbegrepen, met handtekening. Maar zij had eigenlijk alleen maar oog voor de foto met handtekening van Rod Taylor, zittend in de tijdmachine. Wat was Charity eigenlijk voor een plaatsje? Ze kon zich niet voorstellen dat je ergens anders ook zo’n slungelachtige kwajongen met brillantine in zijn haar en een Hollywood-collectie zou tegenkomen.

Via een van de zijdeuren kwam een gedrongen, donkere man met rouwrandjes om zijn nagels binnenlopen. Hij voerde de stank van warme weglekkende smeerolie met zich mee. ‘Die terreinwagen is weer als nieuw. Loopt nu als een zonnetje.’ Hij bleef staan toen hij haar zag. ‘O. Hoi. Mooie verzameling, hè?’

‘Prachtig.’ Ze wendde zich weer tot de andere man. ‘Eh, ik heb eigenlijk nogal trek. Hoe is het eten bij Moll?’

‘Goed, als je van degelijke kost houdt. Maar als je zo’n meisje uit Florida bent dat alleen sushi eet...’

Ze glimlachte. ‘Hoe weet u dat ik daarvandaan kom?’

‘Dat zag ik aan uw nummerbord.’

‘O.’ Ze liep met hem mee terug naar de toonbank.

‘En dat maakte ik op uit het feit dat u nog nooit sneeuw had gezien.’ Hij liet de lade van de kassa openspringen en gaf haar zeven cent wisselgeld terug.

‘Echt nog nooit?’ vroeg de kleine man.

‘Nee, ik heb het nog nooit echt zien sneeuwen. Nou ja, wel in films natuurlijk en zal ik u eens wat zeggen? Daarin ziet het er pre-

cies zo uit als hier.' Ze keek uit het raam naar de benzinepompen die op dat moment niet goed zichtbaar meer waren. Ze knipperde met haar ogen. 'Heeft u... heeft iemand... mijn auto ergens anders neergezet?'

De lange man die haar hielp, boog zich over de toonbank. 'Heb jij haar auto verplaatst, Dave?'

Dave was bezig zijn handen vol smeer af te vegen aan een lap, maar daar hield hij nu even mee op. 'Hoe kom je daar nu bij? Ik was in de garage bezig met de Kever.'

Alessi stormde de deur uit en ging tussen de benzinepompen en het benzinstation in staan. Ze keek de straat in, eerst naar de ene toen naar de andere kant. Alles zag er nog net zo uit als daarnet. Het sneeuwde alleen nog harder – en haar auto was verdwenen.

Hoofdstuk 2

Er liep een rilling langs haar rug die niet veroorzaakt werd door de kou buiten. Ze raakt helemaal in paniek. Hoe kon haar auto verdwenen zijn? Die auto was alles wat ze had, haar hele bezit – haar handtas en al haar kleren in de kofferbak daarbij inbegrepen. Ze sloeg haar armen strak om zich heen en lachte. 'Is dit een grap? Wil iemand...?' De twee mannen snaptten er zo te zien ook helemaal niets van.

Dave vroeg: 'Hoe lang was ze al binnen, Ben?'

Ben breidde zijn lange armen uit en haalde zijn schouders op. 'Nog niet zo lang.' Hij bekeek het terrein, maar bandensporen cirkelden in beide richtingen om de pompen heen, afgewisseld door voetsporen.

Alessi rende de straat op en staaarde eerst naar links, toen naar rechts. Als dat al mogelijk was, was er nu nog minder verkeer en kwam de sneeuw in grotere hoeveelheden omlaag dan ooit. Ze liep naar de hoek van de straat om in de zijstraat te kijken. Ze begon snel en oppervlakkig adem te halen. Geen Mustang. Ze rende om het gebouw heen, keek op de oprijlaan bij het huisje dat erachter stond. Daarna liep ze tussen de voertuigen door die voor de garage en aan de andere kant van het benzinstation geparkeerd stonden. Geen Mustang.

Met een gevoel alsof haar longen op knappen stonden, haastte ze zich terug naar de twee mannen. Die stonden haar met een wezenloos gezicht op te wachten. Kennelijk moest zij hun vertellen wat er nu moest gebeuren. De plek waar zij de Mustang had achtergelaten, was nog steeds leeg.

'Ik weet zeker dat ik hem had afgesloten,' zei ze meer tegen zichzelf dan tegen hen, maar ze kon zich eigenlijk niet herinneren of ze ook het stuurslot had gebruikt. Ze zocht in haar zakken naar de sleuteltjes. Haar spijkerbroek zat glad over haar heupen. Ze had ze

zeker in de handtas laten vallen toen ze geld bij elkaar graaide. 'Sleutels in de handtas, handtas in de auto. Ik moet de politie bellen.'

'Dat wordt dan sheriff Roehr. We kunnen wel bellen vanuit het benzinstation.' Ben keek nog één keer de straat door.

Waar had ze met haar gedachten gezeten? Sneeuw. Sprookjes. Wonderen. Ze kreunde. 'Dit kan niet waar zijn. Lichtcirkels horen... iets goeds tot gevolg te hebben.'

De twee mannen keken elkaar even aan. Hoe zouden zij het ook kunnen begrijpen? Als ze een poging deed het uit te leggen, zou hun gezichtsuitdrukking niet veranderen, of het moest zijn in negatieve zin. Maar diep vanbinnen wist zij dat het toch waar was. Je kon van haar niet zeggen dat ze een heerlijk leven leidde – verre van dat. Maar de belofte van haar moeder had zich stevig in haar geheugen genesteld. Engelen waakten over haar, als ze het maar wilde zien.

Ben gebaarde dat ze weer mee naar binnen moest gaan. Daar liep hij naar de telefoon en belde de sheriff.

Alessi wreef haar gevoelloos geworden vingers warm. Het kon in zo'n klein plaatsje een kwajongensstreek zijn: iemand 'leende' de flitsende auto om er voor zijn plezier een eindje in rond te rijden. Dat kon ze wel begrijpen. Ze zouden hem terugbrengen en dan kon zij haar weg vervolgen. De oplichtende cirkel rond de zon had dan toch zeker niets met Charity te maken. Charity liet zich niet bepaald van zijn menslievende kant zien.

Ben zei: 'Cooper? Met Ben. De auto van een mevrouw blijkt hier bij het benzinstation te zijn verdwenen.' Hij kauwde op zijn lip. 'Nee, helemaal nergens te bekennen.'

In afwachting van het resultaat van dit telefoongesprek dwong Alessi zichzelf haar paniekgevoelens om te zetten in iets wat dichterbij bezorgdheid lag. Bezorgdheid was positief, constructief. Paniek maakte je machteloos.

'Ja, hij heeft hier wel degelijk gestaan. Je kon hem niet over het hoofd zien. Glanzend rode Mustang met open dak. Luxe uitvoering.'

Alessi stak een hand uit naar de telefoon. 'Mag ik even? Denkt u dat u hierheen zou kunnen komen? Alles wat ik bezit, en daar hoort ook mijn portemonnee bij, ligt in de auto, begrijpt u.'